

Doma.

Prišel nazaj sem . . . Tam v širokem sveti
zamán sem trudil se veselje piti,
zamán v veselju tebe pozabiti
in nadam vsem za vekomaj umreti.

Glej nade te, ko po viharju cveti,
ki željno solnca čakajo ubiti,
da bi jih moglo zopet oživiti,
so tebe v tihem čakale trepeti!

Zdaj vstajajo . . . tak trudne vse in vele
se dvigajo do luči zaželjene,
da bi cvetele spet, da bi živele . . .

A če imaš kaj vsmiljenja do mene,
ubij jih, draga! . . Čemu bi trpele
življenje dolgo to, neutešene.

A. Gradnik.

Idila.

Štiri leta, dolga leta
služil sem mu jaz;
hoj, da ste pri delu mene
videli tačas!

Zgodaj, ko rosila rosa,
solnce za goró —
pa klobuk sem del na glavo,
koso na ramó . . .

Še je spala lepa Minka
v postelji sladkó —
jaz klobuk sem del na glavo,
koso na ramó.

Pastirica — lepa Minka,
plave nje oči —
ne, pod našim farnim zvonom
lepše najti ni!

Ali čujte! Ko v nedeljo
pasla je ovcé,
pa priteče lepa Minka
k meni iz goré:

»Pasem vrh Gorice ovce —
vse jih izgubim;
daj, pomagaj mi, da ovce
spet nazaj dobim!«

In poiskal sem ji ovce . . .

»A plačilo zdaj ? !«

In zardela kot še nikdar

Minka je tedaj . . .

B. Baebler.